

Številka: 018-136/2025-4

Datum: 28. 11. 2025

SKLEP

Državna revizijska komisija za revizijo postopkov oddaje javnih naročil (v nadaljevanju: Državna revizijska komisija) je na podlagi 39. in 70. člena Zakona o pravnem varstvu v postopkih javnega naročanja (Uradni list RS, št. 43/2011 s sprem.; v nadaljevanju: ZPVPJN) v senatu Igorja Luzarja kot predsednika senata, mag. Zlate Jerman kot članice senata in Sama Červeka kot člana senata v postopku pravnega varstva pri oddaji naročila male vrednosti »*Stacionarna IP telefonija in klicni center*« in na podlagi zahtevka za revizijo, ki ga je vložil vlagatelj Kron telekom, d. o. o., Kranj (v nadaljevanju: vlagatelj) zoper ravnanje naročnika Republika Slovenija, Ministrstvo za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano, Agencija Republike Slovenije za kmetijske trge in razvoj podeželja (v nadaljevanju: naročnik), 28. 11. 2025

odločila:

1. Zahtevku za revizijo se ugotovi tako, da se razveljavi postopek oddaje naročila male vrednosti »*Stacionarna IP telefonija in klicni center*« (objava obvestila o naročilu male vrednosti 10. 10. 2025 na portalu javnih naročil, pod št. objave JN008011/2025-SL1/01).
2. Naročnik je dolžan vlagatelju povrniti stroške v višini 1.000 eurov v 15 dneh po vročitvi tega sklepa, po izteku tega roka pa z zakonskimi zamudnimi obrestmi do plačila. Višja stroškovna zahteva se zavrne.

Obrazložitev:

Vlagatelj je v postopku oddaje naročila male vrednosti (objava obvestila o naročilu male vrednosti 10. 10. 2025 na portalu javnih naročil, pod št. objave JN008011/2025-SL1/01) 23. 10. 2025 na portalu eRevizija, kar je pred potekom roka za predložitev ponudb (24. 10. 2025 do 12. ure; točka B.6 obvestila o naročilu male vrednosti), vložil zahtevek za revizijo z dne 23. 10. 2023 in predlagal razveljavitev posameznih delov iz dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila oziroma postopka oddaje naročila, uveljavljal pa je tudi povrnitev stroškov. Vlagatelj je navedel, da je naročnik kršil 5., 8. in 73. člen Zakona o javnem naročanju (Uradni list RS, št. 91/2015 s sprem.; v nadaljevanju: ZJN-3), ker naročila male vrednosti ni razdelil na sklope, in Uredbo o finančnih zavarovanjih pri javnem naročanju (Uradni list RS, št. 27/2016; v nadaljevanju: Uredba), ker je

kot finančno zavarovanje za dobro izvedbo pogodbenih obveznosti določil bančno garancijo ali kavcijsko zavarovanjem, ni pa omogočil predložitve menice.

Naročnik je s sklepom št. 4300-14/2025/46 z dne 4. 11. 2025, ki ga je vložil 4. 11. 2025 na portalu eRevizija, zahtevke za revizijo in zahtevo za povrnitev stroškov zavrnil. Naročnik je pojasnil, zakaj predmet naročila male vrednosti terja, da naročilo male vrednosti ni razdeljeno na sklope in da zahteva le določeni zavarovanji za dobro izvedbo pogodbenih obveznosti.

Naročnik je 5. 11. 2025 prek portala eRevizija Državni revizijski komisiji posredoval zahtevek za revizijo in dokumentacijo.

Vlagatelj se je z vlogo z dne 6. 11. 2025, ki jo je vložil 6. 11. 2025 na portalu eRevizija, opredelil do navedb naročnika v odločitvi o zahtevku za revizijo in pojasnil, zakaj se z njimi ne strinja.

Po pregledu dokumentacije ter preučitvi navedb vlagatelja in naročnika je Državna revizijska komisija na podlagi razlogov, navedenih v nadaljevanju, odločila, kot izhaja iz izreka tega sklepa.

Vlagatelj je pred potekom roka za prejem ponudb (24. 10. 2025 do 12. ure; točka B.6 obvestila o naročilu male vrednosti) vložil zahtevek za revizijo in uveljavljal, da je naročnik kršil ZJN-3, ker ni določil sklopov, Uredbo pa zaradi omejitve le na določena instrumenta finančnih zavarovanj za dobro izvedbo pogodbenih obveznosti, čemur je naročnik nasprotoval.

Državna revizijska komisija je najprej obravnavala zahtevek za revizijo v delu, ki se nanaša na očitek v zvezi z opustitvijo razdelitve naročila male vrednosti na sklope.

Vlagatelj je z različnimi argumenti nasprotoval odgovoru, ki je bil objavljen 17. 10. 2025 ob 12.06 na portalu javnih naročil, ter se skliceval na kršitev 5., 8. in 73. člen ZJN-3, pri čemer je navedel, da:

- je delitev naročila male vrednosti na sklope naročnikova dolžnost, saj so izpolnjeni pogoji iz 73. člena ZJN-3,
- naročnik zahteva izvajanje storitev stacionarne telefonije in klicnega centra, hkrati pa v tehničnih specifikacijah zahteva tudi aplikacijo za vodenje stikov (CRM), ki je po svoji naravi samostojna programska rešitev in ni neločljivo povezana s storitvami stacionarne telefonije,
- se medsebojna povezljivost teh sistemov v praksi zagotavlja prek vmesnikov API, kar je standardno in omogoča interoperabilnost brez potrebe po enotnem ponudniku, zato bi bilo v primeru tega naročila male vrednosti možno in celo nujno naročilo male vrednosti razdeliti na najmanj dva sklopa (en sklop za storitve stacionarne telefonije s klicnim centrom in en sklop za sistem CRM z integracijo (API),
- naročilo male vrednosti obsega vsebinsko različna in tehnično nepovezana področja, ki jih na trgu ponujajo povsem različni gospodarski subjekti,
- dejstvo, da naročnik dopušča lastno rešitev CRM ali rešitev CRM tretje osebe, ne spremeni okoliščin, v katerih bi naročnik moral razdeliti naročilo male vrednosti na dva sklopa, pri čemer naročnikovo ravnanje predstavlja tudi kršitev 5. člena ZJN-3, ki naročniku prepovedujejo, da zahteva od ponudnika, da pri izvedbi sodeluje z določenimi podizvajalci,
- zaradi sklopov ni tveganja nedelovanja povezave in izmikanja odgovornosti za delovanje povezave, prav tako ne se ne bi odprla dodatna tveganja za odgovornost v primeru varnostnih incidentov, kjer bi bilo treba ugotavljati, kateri del sistema je povzročil ranljivost, saj je je medsebojna povezljivost zagotovljena z vmesniki API, razlog z izmikanjem odgovornosti pa je fiktiven, saj bi moral naročnik odgovornost za korektno izvedbo posla opredeliti v pogodbi in s tem zavarovati svoje interese,

- enotno naročilo male vrednosti ne predstavlja sorazmernega ukrepa (kršitev 8. člena ZJN-3) in ne prinaša nobenih operativnih koristi, temveč le otežuje konkurenco in umetno zmanjšuje število ponudnikov,
- za integracijo sistema poskrbi vmesnik API in za to naročniku ni potreben dodaten angažma, kot si naročnik napačno zamišlja,
- je neutemeljeno naročnikovo stališče o »dvojnem delu« za pripravo dveh dokumentacij v zvezi z oddajo javnega naročila in objavi dveh obvestil o javnem naročilu, saj bi naročnikovo stališče pomenilo, da je razdelitev naročila male vrednosti na sklope v vsakem primeru negospodarna za kateregakoli naročnika,
- bi moral naročnik začeti pravočasno izvajati javno naročanje in ni primerno, da bi tveganja neustreznega ravnanja in možnosti pravnega varstva prenašal na gospodarske subjekte,
- delitev na sklope podpira tudi 1. člen vzorca pogodbe, ki je prvotno vseboval besedilo o sklopih, naročnik pa si je nato z odgovorom, ki je bil objavljen 20. 10. 2025 ob 9.02, premislil,
- naročnik ni navedel nobenega utemeljenega razloga, zakaj razdelitev na sklope ne bi bila mogoča ali primerna, s čimer je ravnal v nasprotju z drugim odstavkom 73. člena ZJN-3.

Naročnik je navedel, da je pri določitvi predmeta kot celote ravnal skladno s 4., 5., 7., 8., 68. in 73. členom ZJN-3, pri čemer je pojasnil, da:

- je kot naročnik plačilna agencija, ki je polno akreditirana za izvajanje najzahtevnejših postopkov pri dodeljevanju finančnih sredstev na področju kmetijstva, gozdarstva, ribištva, živilskopredelovalne industrije in razvoja podeželja, za opravljanje svojih ciljev pa, kot je to navedel v tehničnih specifikacijah, rabi kakovostno storitev, ki bo odločilno vplivala na izvajanje ključnih poslovnih procesov, zato je zahteval visokokakovostne storitve, podprte s primerno oziroma ustrezno infrastrukturo, ki jo sestavlja strojna in programska svetovno uveljavljenih in vodilnih proizvajalcev oprema ter široka baza kadra, ki te produkte obvlada in servisira, zaradi česar z zahtevami ni privilegiral določene rešitve, določenega produkta oziroma določene opreme ali določenega proizvajalca ali določenega ponudnika, ampak samo okvir rešitve oziroma razred opreme in nivoje kakovosti, ki bo naročniku zanesljivo omogočilo doseg poslovnih ciljev oziroma zmogljivosti i z minimalnim tveganjem,
- navedeno se odraža tudi v zagotavljanju neprekinjenega delovanja zahtevanih storitev v vseh situacijah in položajih (npr. zagotavljanje delovanja v obdobju epidemij ali pandemij) ter preprečevanju morebitnih kibernetičnih napadov in drugih zlorab,
- zahteva za storitve CRM je sorazmerna predmetu naročila male vrednosti, saj so to storitve, ki so bistvene za delovanje klicnega centra, omogočeno pa je tudi sodelovanje manjšim gospodarskim subjektom, saj je dopustil uporabo obstoječih rešitev ali partnerstev,
- si vsak gospodarski subjekt izbere, ali bo rešitve zagotovil sam ali s partnerjem,
- je omogočil, da gospodarski subjekti ponudijo lastno rešitev CRM, sodelujejo s partnerjem, ki zagotavlja storitev CRM, ali nastopijo v skupni ponudbi z drugim gospodarskim subjektom, s čimer je zagotovil enake možnosti vsem gospodarskim subjektom, s tem pa tudi spodbuja sodelovanje med gospodarski subjekti in je omogočil večjo konkurenčnost,
- klicni center brez ustreznega sistema CRM ne more učinkovito obdelovati klicev, slediti interakcijam s strankami in zagotavljati kakovostne storitve, saj aplikacija CRM poleg vodenja stikov podpira tudi glavne funkcije agenta klicnega centra (ob aktivni aplikaciji agent lahko sprejema klice, sicer klicev ne dobiva),
- se ob dohodnem klicu agentu odpre okno s podatki o klicatelju in predhodne komunikacije, zaradi česar sistem CRM ni le ločena programska rešitev, temveč je neločljivo povezan z delovanjem klicnega centra in ga ni mogoče enostavno ločiti, saj omogoča beleženje in obdelavo klicev, sledenje interakcijam s strankami, upravljanje podatkov in zgodovinske komunikacije ter podporo agentom pri obdelavi klicev,
- je zahteva po sistemu CRM povezana s predmetom naročila male vrednosti in sorazmerna naročnikovim ciljem,

- oddaja naročilo male vrednosti za celovito rešitev stacionarne IP telefonije in klicnega centra, ki vključuje tudi sistem CRM, kar zahteva tesno integracijo vseh komponent (centrala, IP oprema, klicni center, CRM),
- so vse storitve tehnično in funkcionalno povezane, saj sistem CRM omogoča podporo agentom klicnega centra, integracija med telefonijo, klicnim centrom in CRM je ključna za nemoteno delovanje, naročnik pa potrebuje enoten sistem, ki omogoča centralizirano upravljanje telekomunikacij,
- razdelitev na sklope bi povzročila težave pri poveztivosti, usklajevanju izvajalcev in odgovornosti, saj bi moral naročnik sam zagotavljati integracijo in sodelovanjem med različnimi izvajalci, kar bi pomenilo dodatna tveganja, delo in stroške, zato je ocenil, da celovita oddaja naročila male vrednosti prispeva k večji učinkovitosti, gospodarnosti, odgovornosti in operativni stabilnosti,
- mu združevanje storitev omogoča, da enotno ureja pogodbeno razmerje z enim izvajalcem, kar pomeni tudi poenostavljeno upravljanje storitev in vzdrževanja, tak sistem pa prenaša tudi več odgovornosti na ponudnika,
- ni razdelil naročila male vrednosti na sklope, ker bi to zanj pomenilo težave pri usklajevanju sistemov, rešitev in izvajalcev, razpršeno odgovornost med izvajalci ter zato višje stroške in večja tveganja,
- iz prakse Državne revizijske komisije izhaja, da naročnik lahko odda naročilo male vrednosti kot celoto, če za to obstajajo utemeljeni razlogi, kot so tehnična povezanost, operativna učinkovitost ali zmanjšanje tveganje,
- razdelitev naročila male vrednosti na sklope mora biti smiselna z vidika izvedbe in en sme ogroziti funkcionalnosti rešitve, kar bi se zgodilo v primeru delitve naročila male vrednosti na sklope, kar ne bi prispevalo k večji gospodarnosti in učinkovitosti,
- obstoj različnih ponudnikov za storitve ni zadosten razlog za razdelitev naročila male vrednosti na sklope,
- čeprav se lahko na trgu storitve stacionarne IP telefonije in aplikacije CRM ponujajo ločeno, to ne pomeni, da so tehnično nepovezane v kontekstu konkretnega naročila male vrednosti,
- je oblikoval naročilo male vrednosti kot celovito rešitev za komunikacijsko infrastrukturo, kjer IP telefonija predstavlja osnovno komunikacijsko platformo, klicni center omogoča obravnavo vhodnih in izhodnih klicev, sistem CRM omogoča upravljanje interakcij s strankami, sledljivost komunikacije in povezavo s podatkovnimi bazami,
- komponente morajo delovati kot integriran sistem, saj je cilj vzpostaviti enotno komunikacijsko okolje, ki omogoča učinkovito obravnavo uporabnikov, zato so to tehnično povezane storitve, ki morajo biti usklajene in poveztljive, kar je najlažje doseči z enotnim izvajalcem,
- razdelitev naročila male vrednosti na dva sklopa in zagotovitev poveztivosti z vmesnikom API ne predstavlja rešitve, saj naročnik pri oblikovanju naročila male vrednosti ne upošteva samo tehnične zmogljivosti in izvedljivosti, ampak tudi operativno zanesljivost, odgovornost za delovanje celotnega sistema, stroške integracije vsega potrebnega in vzdrževanja, potrebo po enotni podpori in drugo,
- poveztljivost API bi zahtevala dodatno usklajevanje med različnimi izvajalci, kar bi povečalo kompleksnost, stroške in tveganja za naročnika, saj bi moral sam zagotavljati integracijo med sistemi, reševati težave med različnimi izvajalci in prevzemati tveganja za neusklajeno delovanje, kar je nasprotno od gospodarnosti in učinkovitosti,
- sicer je poveztljivost prek vmesnika API mogoča, vendar to ni zadosten razlog, da bi razdelil naročilo male vrednosti na sklope, saj predlagana rešitev ni stabilna, odzivna, varna, gospodarna in učinkovita,
- aplikacija CRM je bila vključena kot funkcionalna komponenta klicnega centra, ne kot samostojna programska rešitev, pri čemer ni zahteval točno določene tehnologije ali proizvajalca, temveč je opredelil funkcionalne zahteve, ki jih mora izpolnjevati rešitev CRM,

- je zahteval, da mora rešitev CRM omogočati povezljivost z obstoječimi naročnikovimi sistemi in ni zahteval zaprtega sistema, zaradi česar je odprl možnost i za različne tehnične rešitve,
- je zahteva za rešitev CRM sorazmerna ciljem naročila male vrednosti, saj je klicni center brez ustrezne podpore CRM nefunkcionalen,
- je želel zagotoviti enotno obravnavo klicev, sledljivost komunikacije in povezljivost z obstoječo podatkovno bazo,
- so tehnične specifikacije oblikovane kot funkcionalne zahteve, sorazmerne ciljem naročila male vrednosti in odprte za različne tehnične možnosti.

Naročnik je pripravil poglavje »*Tehnične specifikacije*« (3. poglavje dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila), v katerem je pod naslovom »*Vsebinske in tehnične značilnosti predmeta javnega naročila*« navedel osnovne podatke o naročilu male vrednosti:

»Naročnik v celoti najema storitve stacionarne IP telefonije in storitve posredovanja podatkov, ki vključuje:

Storitve stacionarne IP telefonije in storitve posredovanja podatkov, ki vključuje naslednje storitve:

- *storitev uporabe centrale znotraj HKOM,*
- *storitev najema IP opreme (telefonskih aparatov) in*
- *storitve klicanja za prenos podatkov za potrebe govorne telefonije.*
- *storitev klicnega centra, agentov ter nadzornikov.*
- *Storitev CRM*

Javno naročilo se oddaja za obdobje treh (3) let«,

nato pa v nadaljevanju tega poglavja pod posameznimi točkami opisal predmet in predvidene količine.

Naročnik je pripravil tudi obrazec predračuna (4. poglavje dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila), v katerega je, med drugim, vključil dve tabeli za vpis podatkov o cenah. Naročnik je v prvo tabelo vključil 11 postavk, ki se vse nanašajo na telefonske pogovore, v drugo tabelo pa 17 postavk, pri čemer se nobena ne nanaša na telefonske pogovore.

Državna revizijska komisija ugotavlja, da je v točki C.1 obvestila o naročilu male vrednosti navedeno: »*Naročilo je razdeljeno na sklope: Ne*«, kar jasno sporoča, da naročnik ni razdelil naročila male vrednosti na sklope. Takega zaključka ne spremeni dejstvo, da je naročnik v prvo alineo 1. člena osnutka pogodbe vključil besedilo: »*Pogodbeni stranki uvodoma ugotavljata, da [...] je naročnik v svojem imenu in za svoj račun izvedel postopek oddaje javnega naročila z oznako 4300-14/2025, »Stacionarna IP telefonija in klicni center« v dveh sklopih, in sicer SKLOP 1: Storitve stacionarne IP telefonije in storitve posredovanja podatkov ter SKLOP 2: Storitve klicnega centra, agentov ter nadzornikov*«, ki sicer jasno sporoča, da je naročilo male vrednosti razdeljeno na sklope. Naročnik je namreč z odgovorom »*Pri oblikovanju vzorca pogodbe je prišlo do napake, za kar se opravičujemo. Javno naročilo je namreč enovito in ni razdeljeno na sklope. Napaka bo odpravljena pred podpisom pogodbe z izbranim ponudnikom*«, ki je bil objavljen 20. 10. 2025 ob 9.02 na portalu javnih naročil, s čimer je postal del dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila (prva poved iz tretjega odstavka 67. člena ZJN-3), sporočil, da je prva alineja 1. člena vzorca pogodbe napačna in da je treba upoštevati, da ne oddaja naročila male vrednosti, razdeljenega na sklope. Naročnik torej oddaja enotno naročilo male vrednosti, vlagatelj pa je uveljavljal, da naročnik s takim ravnanjem krši posamezne določbe ZJN-3. Naročnik je bil na te kršitve v smislu tretjega odstavka 16. člena ZPVPJN opozorjen:

»[...]

S trenutnim oblikovanjem javnega naročila naročnik:

- *krši 7., 8., 9., 68. in 73. člen ZJN-3,*

- neupravičeno omejuje konkurenco,
- ne zagotavlja enakopravne obravnave ponudnikov, ter
- ne spoštuje načela sorazmernosti.

Zaradi navedenega je javno naročilo v obstoječi obliki neskladno z določbami ZJN-3.

PODROBNEJŠA OBRAZLOŽITEV

1. Uvodne ugotovitve

Naročnik je v okviru predmetnega javnega naročila zahteval izvajanje storitev stacionarne telefonije in klicnega centra, hkrati pa v tehničnih specifikacijah zahteva tudi aplikacijo za vodenje stikov (CRM), ki je po svoji naravi samostojna programska rešitev in praviloma ni neločljivo povezana s storitvami stacionarne telefonije.

Javno naročilo ni razdeljeno na sklope, čeprav bi razdelitev po svoji naravi in v skladu z načeli ZJN-3 bila potrebna in smiselna, saj vključuje vsebinsko različna in tehnično nepovezana področja.

S takšno obliko naročila naročnik neupravičeno omejuje konkurenco in krši temeljna načela javnega naročanja, določena v ZJN-3.

2. Kršitve določb ZJN-3

2.1. Kršitev 7. člena ZJN-3 – Načelo zagotavljanja konkurence med ponudniki

Naročnik mora zagotoviti, da je ponudba omogočena vsem gospodarskim subjektom pod enakimi pogoji in da tehnične zahteve ne omejujejo konkurence.

Zahteva po vključitvi CRM aplikacije kot sestavnega dela storitev telefonije in klicnega centra dejansko izključuje ponudnike, ki zagotavljajo storitve stacionarne telefonije, vendar ne ponujajo lastne CRM rešitve.

To pomeni, da naročnik s takšno opredelitvijo neupravičeno zmanjšuje število potencialnih ponudnikov, kar je v nasprotju z načelom konkurenčnosti.

2.2. Kršitev 8. člena ZJN-3 – Načelo enakopravne obravnave ponudnikov

Z vključitvijo CRM aplikacije kot obveznega dela naročila naročnik daje neupravičeno prednost ponudnikom, ki poleg storitev telefonije in klicnega centra že razpolagajo z lastnim CRM sistemom, oziroma imajo vzpostavljena partnerstva s ponudniki tovrstnih aplikacij.

S tem so drugi ponudniki, ki izpolnjujejo zahteve glede osnovne storitve, postavljeni v neenakopraven položaj.

2.3. Kršitev 9. člena ZJN-3 – Načelo sorazmernosti

Naročnik mora zahteve oblikovati sorazmerno s predmetom naročila.

CRM aplikacija po svoji naravi ni sestavni del storitev stacionarne telefonije, ampak gre za ločljivo programsko rešitev, ki bi morala biti predmet posebnega sklopa ali samostojnega javnega naročila.

Zahteva po obvezni vključitvi CRM aplikacije v predmet naročila torej ni sorazmerna z osnovnim ciljem naročila.

2.4. Kršitev 73. člena ZJN-3 – Razdelitev naročila na sklope

V skladu s 73. členom ZJN-3 je naročnik dolžan razmisliti o razdelitvi naročila na sklope, zlasti kadar bi s tem omogočil sodelovanje več gospodarskim subjektom in povečal konkurenčnost.

Če se naročnik odloči, da naročila ne razdeli na sklope, mora svojo odločitev ustrezno utemeljiti v razpisni dokumentaciji.

V konkretnem primeru javnega naročila takšna utemeljitev ni podana, čeprav gre za vsebinsko ločeni področji:

- Storitve stacionarne telefonije in klicnega centra, ter

- Aplikacijo za vodenje stikov (CRM).

S tem naročnik krši določbo 73. člena ZJN-3, saj neupravičeno opušča razdelitev naročila, kar ima za posledico omejevanje konkurence in nedopustno povezovanje nepovezanih storitev.

2.5. Kršitev 68. člena ZJN-3 – Tehnične specifikacije

Tehnične specifikacije morajo omogočati, da gospodarski subjekti lahko sodelujejo v postopku, ne da bi bile neupravičeno omejujoče.

Zahteva, da mora ponudnik zagotoviti CRM aplikacijo kot del storitve telefonije, pomeni neustrezno tehnično specifikacijo, saj ne opisuje predmeta na način, ki bi bil sorazmeren in odprt različnim rešitvam (npr. povezljivosti z obstoječimi CRM sistemi naročnika).

3. Predlog za odpravo kršitev

Na podlagi navedenega naročnika pozivamo, da:

- 1. Spremeni razpisno dokumentacijo, tako da javno naročilo razdeli v dva ločena sklopa:
o Sklop 1: Storitve stacionarne telefonije in klicnega centra
o Sklop 2: Aplikacija za vodenje stikov (CRM)*
- 2. Prilagodi tehnične zahteve na način, da bodo sorazmerne predmetu naročila in bodo omogočale sodelovanje širšemu krogu ponudnikov.*

[...]«,

v zvezi z njimi pa je bil 17. 10. 2025 ob 12.06 na portalu javnih naročil objavljen odgovor:

»Naročnik ugotavlja, da se navedbe res lahko razumejo zavajajoče. Naročnik namreč ne zahteva lastne CRM rešitve, ampak lahko ponudnik zagotavlja lastno CRM rešitev ali CRM rešitev tretje osebe. Prav tako gre za zavajajoče trditve o tem, da gre za združevanje dveh nepovezanih storitev. CRM rešitev mora biti integrirana s klicnim centrom, zato naročnik ne more javnega naročila razdeliti na dva sklopa, saj ne gre za dve neodvisni storitvi. Ob dohodnem klicu se namreč samodejno odpre kartica klicatelja, uporabnik upravlja klice prek CRM-ja in sistem združuje podatke, zgodovino in komunikacijo.

To bi odprlo tveganje nedelovanja povezave, ko bi se ponudnik klicnega centra in ponudnik aplikacije izmikala, kdo je odgovoren za nedelovanje povezave (naročnik zahteva 30 sekundni odziv in 99,5% delovanje vseh storitev). Še dodatno bi se odprla dodatna tveganja za odgovornost v primeru varnostnih incidentov, kjer bi bilo v primeru varnostnih incidentov potrebno ugotavljati, kateri del sistem je povzročil ranljivost.

Naročnikova naloga ni v tem, da bo svoje kapacitete porabljal za usklajevanje delovanja različnih sistemov, ampak želi enovito delujočo storitev telefonije, podprto s CRM sistemom. Kateri del sistema (klicni center, aparate, CRM sistem,...) ponudnik zagotavlja sam in kateri del ga zagotavlja njegov podizvajalec, je naročniku vseeno.

Naročnik je skladno s prvim odstavkom 73. člena ZJN-3 dolžan javno naročilo razdeliti na sklope samo takrat, kadar to prispeva k večji gospodarnosti. V konkretnem primeru bi naročnik storitev razdelil na dve samostojni storitvi, kar že samo po sebi pomeni podvajanje nalog naročnika od faze načrtovanja, priprave razpisnih dokumentacij, tehničnega usklajevanja obeh izvajalcev, izvajanja nadzora nad pogodbami, zagotavljanja skladnosti z varnostnimi protokoli naročnika, ipd. Pri tem se odpira še dodatno tveganje, tj. da bi zaradi zahtevkov za revizijo (ki so lahko neupravičeni), prišlo do zamika enega javnega naročila oz. enega sklopa, kar pomeni, da naročnik ne bi imel zagotovljenih obeh storitev sočasno in torej ne bi imel zahtevane funkcionalnosti samo zaradi želje po večji gospodarnosti. V takem primeru bi potem naročnik moral z obstoječim ponudnikom po postopku s pogajanja brez predhodne objave podaljšati obstoječo pogodbo, kar zagotovo ne bi bilo gospodarno, prav tako pa bi bilo naročniku očitano,

da je kršil načelo transparentnosti in zagotavljanja konkurence. Vsemu temu se naročnik lahko izogne samo tako, da naročilo, kjer gre za soodvisne storitve, razpisuje kot enovito naročilo.»

Čeprav je spraševalec v opozorilu na portalu javnih naročil opozoril na več kršitev ZJN-3, vlagatelj pa je več kršitev ZJN-3 navedel tudi v zahtevku za revizijo, je za vprašanje oblikovanja sklopov treba ugotoviti le, ali je naročnik kršil pravilo iz prve povedi iz prvega odstavka 73. člena ZJN-3, saj je ta pravna podlaga tista, ki mu določa dolžnost oddaje naročila male vrednosti po ločenih sklopih. Naročnik ima tako dolžnost, če sta (zaradi veznika »in«) skupaj (kumulativno) izpolnjena dva pogoja, in sicer, prvič, če predmet javnega naročila dopušča, in, drugič, če to prispeva k večji gospodarnosti in učinkovitosti izvedbe javnega naročila. Ta drugi pogoj je sestavljen iz dveh delov, ki morata biti glede na uporabljeni veznik »in« podana skupaj (kumulativno). Preostali del prve povedi iz prvega odstavka 73. člena ZJN-3, ki naročniku nalaga dolžnost »*določiti velikost in predmet takšnih sklopov*«, ne določa pogojev za razdelitev naročila male vrednosti na sklope, temveč dolžnost, kako je treba oblikovati vsebino sklopov (glede velikosti in predmeta). Niti druga poved iz prvega odstavka 73. člena ZJN-3 ne določa pogojev za razdelitev naročila male vrednosti na sklope, temveč naročniku nalaga dolžnost pri oblikovanju sklopov.

Ne glede na obsežno naročnikovo utemeljevanje, da kot naročnik išče celovito rešitev in da so vse storitve tehnično in funkcionalno povezane, Državna revizijska komisija ni mogla zaključiti, da predmet naročila male vrednosti ne dopušča delitve. Državna revizijska komisija je namreč upoštevala, da, kar ne nazadnje izhaja tudi iz naročnikovih navedb, naročnik ne nabavlja le ene storitve v določeni količini, ampak kombinacijo več različnih, čeprav lahko funkcionalno povezanih storitev. Ne nazadnje, čeprav je naročnik z odgovorom, ki je bil objavljen 20. 10. 2025 ob 9.02 na portalu javnih naročil, popravil podatek iz prve alineje 1. člena vzorca pogodbe, tudi ta podatek pred popravkom, kot je uveljavljal vlagatelj, bolj utrjuje zaključek, da je prvi pogoj iz prve povedi iz prvega odstavka 73. člena ZJN-3 za delitev naročila male vrednosti na sklope izpolnjen. Ob taki ugotovitvi se Državna revizijska komisija ne opredeljuje, ali bi bilo mogoče prvi pogoj iz prve povedi iz prvega odstavka 73. člena ZJN-3 tolmačiti tako, da bi za njegovo izpolnitev zadoščalo to, da bi bilo mogoče deliti predmet tudi glede na količino ali obdobje izvajanja storitev v določeni količini, prav tako se ne opredeljuje, ali bi sicer tudi odgovor, objavljen 14. 10. 2025 ob 10.19, s katerim je naročnik sporočil ime obstoječega izvajalca klicnega centra in proizvajalca sistema CRM, ki sta različna pravna subjekta, utrjeval sprejeto stališče, na kar je opozoril vlagatelj v vlogi z dne 6. 11. 2025, str. 6. Kakršnokoli bi bilo stališče, ne bi spremenilo že podane ugotovitve.

Tako je treba preizkusiti samo še, ali je drugi pogoj iz prve povedi iz prvega odstavka 73. člena ZJN-3 izpolnjen v obeh delih. Vlagatelj je zatrjeval, da je, naročnik pa mu je obsežno nasprotoval.

Čeprav bi lahko Državna revizijska komisija sprejela posamezne naročnikove navedbe, ne more spregledati, da je vlagatelj pravilno opozoril, da večja konkurenca, če je omogočeno sodelovanje tudi posameznim gospodarskim subjektom, ki ne ponujajo celotnega obsega storitev, temveč le storitve, ki bi bile uvrščene le v določen sklop, lahko vpliva na oblikovanje cene in prejem ponudb z nižjimi cenami, kot v primeru, če celoten obseg lahko dejansko ponudi en gospodarski subjekt, saj se potem slednji gospodarski subjekt ne poteguje za pridobitev posla z drugimi gospodarski subjekti. Vlagatelj v tem smislu opozarja na vidik gospodarnosti. Res je sicer, da bi v primeru pridobitve ponudb po sklopih, če bi bilo nato tudi več različnih izvajalcev, vplivalo na posamezna opravila in stroške pri naročniku, vendar zgolj dejstvo, da bi se moral naročnik ukvarjati z več pogodbami, ne zadošča, da se zavrne vlagateljev trditev o naročnikovi dolžnosti delitve naročila male vrednosti na sklope. Drugačno oziroma nasprotno stališče bi namreč privedlo do tega, da bi se naročniki razbremenili dolžnosti iz prve povedi iz prvega odstavka 73. člena ZJN-3 že zgolj zaradi tega, ker bi morali opraviti kakšno dejanje več kot v primeru, če delitve na sklope ne bi bilo. Sprejem takega stališča bi torej izničil vsakršno možnost gospodarskih subjektov, da bi uspeli

utemeljiti kršitev ZJN-3, ker je posamezni naročnik opustil razdelitev javnega naročila na sklope, ne glede na siceršnje možnosti pridobitve ugodnejših ponudb zaradi večje konkurence.

Naročnik je v sklepu št. 4300-14/2025/46 z dne 4. 11. 2025, str. 5, tretji odstavek, sicer opozoril na težave pri povezljivosti, usklajevanju izvajalcev in odgovornosti, vendar je vlagatelj že v zahtevku za revizijo (npr. str. 7 in 8) uveljavljal, da naročniku ni treba nič dodatno usklajevati med izvajalci, ker to počnejo izvajalci sami med sabo, vprašanje prenašanja odgovornosti pa le fiktiven razlog in pomanjkljivost dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila pri ureditvi posameznih vprašanj. Naročnik v sklepu št. 4300-14/2025/46 z dne 4. 11. 2025 tudi ni prepričljivo in zadostno pojasnil realne verjetnosti izpostavljenih težav, pri čemer jim je vlagatelj v vlogi z dne 6. 11. 2025 (npr. str. 5) nasprotoval. Vlagatelj je tudi opozoril, da naročnik ni prerekal, da tudi v primeru več izvajalcev, ki ponujajo vsak svoje storitve, za integracijo poskrbijo izvajalci sami in se od naročnika ne pričakujejo nikakršna dodatna aktivnost ali dela.

Državna revizijska komisija tudi ugotavlja, da je naročnik v sklepu št. 4300-14/2025/46 z dne 4. 11. 2025, str. 6, prvi odstavek, pritrdil vlagatelju, da bi bila povezljivost prek vmesnika API mogoča. Čeprav je naročnik zavrnil možnost s tako rešitvijo in se skliceval na posamezne argumente, Državna revizijska komisija ni mogla spregledati, da je vlagatelj v vlogi z dne 6. 11. 2025 utemeljeno opozoril, da naročnik ni pojasnil nič glede zatrevanih tveganj, dela in stroškov, ki naj bi izhajali iz zagotavljanja integracije med različnimi izvajalci. Naročnik prav tako ni navedel nič konkretnega, zakaj taka rešitev ni enako stabilna, odzivna, varna in učinkovita. Če je mogoče razumeti naročnika, da taki rešitvi ne pripisuje enake gospodarnosti zaradi povečanih stroškov, za kar je vlagatelj v vlogi z dne 6. 11. 2025 sicer uveljavljal, da jih naročnik ni pojasnil, je iz navedb naročnika mogoče, kot je na to utemeljeno opozoril vlagatelj, razbrati, da naročnik nepravilno ne upošteva, da povečanje števila gospodarskih subjektov, ki predložijo ponudbe, vpliva lahko na nižanje ponudbene vrednosti. Naročnik tako ne more upoštevati le svojega (sicer nedoločenega) stroškovnega vidika.

Čeprav je naročnik v sklepu št. 4300-14/2025/46 z dne 4. 11. 2025 obširno utemeljeval, da delitev naročila male vrednosti na sklope ne bi pripomogla ne k večji gospodarnosti ne večji učinkovitosti, Državna revizijska komisija ni mogla spregledati, da so posamezne naročnikove navedbe splošne in nedoločne, da bi jim bilo mogoče pritrditi.

Čeprav je naročnik v sklepu št. 4300-14/2025/46 z dne 4. 11. 2025 torej obširno utemeljeval, da mu ni bilo treba razdeliti naročila male vrednosti na sklope, Državna revizijska komisija ni mogla spregledati, kot je že pojasnila pri drugem pogoju iz prve povedi iz prvega odstavka 73. člena ZJN-3, da so posamezne naročnikove navedbe splošne in nedoločne, da bi jim bilo mogoče pritrditi. Vlagatelj, ki je že v zahtevku za revizijo zatrjeval, da sta izpolnjena oba dela drugega pogoja iz prve povedi iz prvega odstavka 73. člena ZJN-3, je po prepričanju Državne revizijske komisije uspel v vlogi z dne 6. 11. 2025 zadostno omajati posamezna naročnikova stališča, zakaj naročniku ni bilo treba razdeliti naročila male vrednosti na sklope.

Državna revizijska komisija je v danem položaju zaključila, da je vlagatelj uspel navesti zadostne razloge, ki bi kazali na to, da bi naročnik moral razdeliti naročilo male vrednosti na sklope, naročnik pa po drugi strani kljub obširnemu utemeljevanju ni uspel zadovoljivo in konkretno utemeljiti razlogov, da naročila male vrednosti ne razdeli na sklope. Državna revizijska komisija je zato v danem položaju morala ugotoviti kršitev prve povedi iz prvega odstavka 73. člena ZJN-3, ker naročila male vrednosti ni razdelil na sklope.

Državna revizijska komisija je v nadaljevanju obravnavala zahtevek za revizijo še v delu, ki se nanaša na naročnikova ravnanja pri določitvi instrumentov finančnega zavarovanja.

Vlagatelj je navedel, da:

- naročnik ne v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila ne v odgovoru, ki je bil objavljen 20. 10. 2025 ob 9. uri na portalu javnih naročil, ni utemeljil tveganj, povezanih s predmetom ali okoliščinami naročila male vrednosti, ki bi upravičili zahtevo za predložitev bančne garancije ali kavcijskega zavarovanja,
- Uredba samo izjemoma omogoča zahtevo po teh instrumentih finančnega zavarovanja, in sicer samo v primerih javnih naročil večjih vrednosti, saj so praviloma s tem povezana tudi večja tveganja pri izvedbi posla,
- pri naročilu male vrednosti ni dopustno zahtevati te instrumente finančnega zavarovanja, če naročnik nima upravičenih razlogov zanje, saj ti instrumenti finančnega zavarovanja za gospodarske subjekte predstavljajo neupravičeno obremenjevanje in večanje stroškov brez razloga,
- naročnik bi moral omogočiti alternativo, in sicer menico,
- je treba umakniti zahtevo za predložitev obstoječih instrumentov finančnega zavarovanja in določiti primerne.

Naročnik je s sklicevanjem na ureditev iz 93. člena ZJN-3 in Uredbe zavrnil vlagateljeve navedbe, pri čemer je opozoril, da ima diskrecijsko pravico izbire instrumenta finančnega zavarovanja, zahtevana instrumenta finančnega zavarovanja sta neodvisno in nepreklicno jamstvo, omogočata takojšnje unovčenje brez dokazovanja škode in zanj zagotavljata višjo stopnjo varnosti. Naročnik je nadaljeval, da je menica odvisna od stanja na računu, izplačilo ni zagotovljeno in je lahko zavrnjena zaradi nezadostnih sredstev, zaradi česar je manj zanesljiv instrument finančnega zavarovanja,

Naročnik lahko določi pogoje in načine zavarovanja, med drugim, za dobro izvedbo posla (prva poved iz drugega odstavka 93. člena ZJN-3). Če naročnik zahteva pogoje in načine zavarovanja, morajo biti ti pogoji in načini sorazmerni javnemu naročilu (druga poved iz drugega odstavka 93. člena ZJN-3). Vlada za posamezne vrste predmetov javnih naročil predpiše, ali so posamezne vrste finančnih zavarovanj obvezne oziroma dopustne, kateri finančni instrumenti so primerni za te vrste finančnih zavarovanj, v kakšni višini in trajanju ter druge zahteve glede zavarovanj tveganj pri javnem naročanju, ki jih morajo upoštevati naročniki (tretji odstavek 93. člena ZJN-3). Podzakonski akt iz tretjega odstavka 93. člena ZJN-3 je Uredba, ki kot primeren instrument zavarovanja (tudi za dobro izvedbo pogodbenih obveznosti) določa bančno garancijo, kavcijsko zavarovanje zavarovalnice, menico in denarni depozit (prvi odstavek 3. člena Uredbe v povezavi z 2. členom Uredbe), naročnik pa ima pod določenimi pogoji možnost določiti tudi drug instrument finančnega zavarovanja (gl. drugi odstavek 3. člena Uredbe v povezavi z 2. členom Uredbe). Primerne instrumente finančnega zavarovanja mora določiti naročnik v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila (prva poved iz tretjega odstavka 4. člena Uredbe). Pri tem je treba tudi upoštevati, da, kot določa drugi odstavek 4. člena Uredbe, pri naročilu male vrednosti ni primerno zahtevati bančne garancije, razen če zahtevo po tem instrumentu finančnega zavarovanja opravičujejo tveganja, povezana s predmetom ali okoliščinami javnega naročanja.

Čeprav prva poved iz prvega odstavka 5. člena Uredbe določa, da lahko naročnik v postopku javnega naročanja dopusti, da ponudnik sam odloči, kateri instrument finančnega zavarovanja bo predložil za zavarovanje svojih obveznosti, naročnik te možnosti ni izkoristil, pač pa je instrument finančnega zavarovanja določil sam v točki 11.2.5.1 dokumenta »*Razpisna dokumentacija*« (str. 15–16), iz katere izhaja, da bo moral izbrani ponudnik za dobro izvedbo pogodbenih obveznosti predložiti finančno zavarovanje, ki je lahko bodisi bančna garancija bodisi kavcijsko zavarovanje pri zavarovalnici (peti odstavek točke 11.2.5.1 dokumenta »*Razpisna dokumentacija*«). Naročnik je možnost predložitve menice zavrnil z odgovorom, ki je bil objavljen 20. 10. 2025 ob 9. uri na portalu javnih naročil, s čimer je postal del dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila (tretja poved iz prvega odstavka 67. člena ZJN-3). Iz navedenega je razvidno, da je naročnik določil

instrument finančnega zavarovanja za dobro izvedbo pogodbenih obveznosti, ki ga bo moral predložiti le izbrani ponudnik, tako, da je izbranemu ponudniku omogočil, da bo predložil enega od dveh instrumentov finančnega zavarovanja, ki ju je določil. Da naročniku sicer ni treba določiti vseh možnih instrumentov finančnega zavarovanja, izhaja že iz dejstva, da ureditev ne nalaga naročniku, da mora omogočiti predložitev vseh možnih instrumentov finančnega zavarovanja, pač pa izbiro v osnovni prepušča njemu (prim. prvo poved iz četrtega odstavka 4. člena Uredbe).

Iz vlagateljevih navedb je razvidno, da vlagatelj ne nasprotuje, da je naročnik zahteval, da izbrani ponudnik za dobro izvedbo pogodbenih obveznosti predloži instrumenta finančnega zavarovanja, pač pa nasprotuje temu, da se je naročnik omejil le na bančno garancijo in kavcijsko zavarovanje, ni pa dopustil predložitve menice.

Kot je razvidno iz ureditve iz Uredbe (prim. tudi 1. člen Uredbe in prvo poved iz tretjega odstavka 4. člena Uredbe), je naročnik subjekt, ki se odloči, kateri instrument finančnega zavarovanja je treba predložiti. Dejstvo, da je naročnik zahteval predložitev instrumenta finančnega zavarovanja, tako ni že samo po sebi v nasprotju z Uredbo. Pri tem je treba ponoviti, da se naročnik pri tem naročilu male vrednosti ni odločil za možnost iz prve povedi iz 5. člena Uredbe, da ponudnik sam odloči, kateri instrument finančnega zavarovanja bo predložil za zavarovanje svojih obveznosti.

Kot je razvidno iz drugega odstavka 4. člena Uredbe, ta izrecno ureja položaj le v zvezi z bančno garancijo, ne pa tudi kavcijskim zavarovanjem. Niti iz kakšne druge določbe Uredbe ni mogoče razbrati, da je treba drugi odstavek 4. člena Uredbe brati tako, da bi bila v primeru naročila male vrednosti, kot je naročnikovo, neprimerna zahteva za predložitev kavcijskega zavarovanja. Zato Državna revizijska komisija ne more slediti vlagatelju, ki za primer, kot je obravnavani, utemeljuje, da je naročnik ravnal neskladno, ker je omogočil tudi predložitev kavcijskega zavarovanja.

Iz predhodno navedenega zato izhaja, da tudi v primeru, če bi bilo morebiti treba ugotoviti, da je vlagatelj utemeljeno problematiziral naročnikova ravnanja (storitve in opustitve) v zvezi z bančno garancijo, tudi v primeru ugoditve zahtevku za revizijo v smislu razveljavitve zahtev v zvezi s tem instrumentom finančnega zavarovanja, bi ostala neizpodbita alternativna možnost, tj. tista v zvezi s kavcijskim zavarovanjem. Vlagatelj položaj se torej ne bi v ničemer izboljšal, temveč bi imel vlagatelj v primeru, če bi mu naročnik oddal naročilo male vrednosti, kot izbrani ponudnik manjše število instrumentov finančnega zavarovanja na razpolago za izpolnitev naročnikove zahteve za predložitev zavarovanja za dobro izvedbo pogodbenih obveznosti. Sedaj je namreč, kot že ugotovljeno, omogočena alternativa, z razveljavitvijo dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila v delu, ki se nanaša na bančno garancijo, bi vlagatelju ostal le en instrument finančnega zavarovanja.

Iz navedenega zato sledi, da v tem delu ni mogoče ugoditi zahtevku za revizijo, ker si vlagatelj z razveljavitvijo določb v zvezi z bančno garancijo ne bi mogel v ničemer izboljšati položaja v zvezi s tem naročilom male vrednosti. Navedeno bi toliko bolj veljalo v primeru, če bi bilo treba šteti, da sporočilo: *»Naročnik kot finančno zavarovanje pogodbenih obveznosti zahteva predložitev bančne garancije ali kavcijskega zavarovanja pri zavarovalnici. Skladno z Uredbo o finančnih zavarovanjih pri javnem naročanju pri naročilih male vrednosti ni primerno zahtevati bančnih garancij, zato predlagano, da naročnik namesto tega dopusti tudi predložitev menice kot finančnega zavarovanja dobre izvedbe pogodbenih obveznosti«*, na katerega se nanaša odgovor, ki je bil objavljen 20. 10. 2025 ob 9. uri na portalu javnih naročil, ni niti po vsebini opozorilo v smislu tretjega odstavka 16. člena ZPVPJN v zvezi s kavcijskim zavarovanjem (na katerega se spraševalec izrecno niti ni skliceval), saj v primeru potrditve takega stališča, Državna revizijska komisija očitka o kršitvi zaradi določitve instrumenta finančnega zavarovanja v obliki kavcijskega zavarovanja ne bi (vsebinsko, meritorno) obravnavala.

Upoštevajoč navedeno je Državna revizijska komisija skladno z drugo alineo prvega odstavka 39. člena ZPVPJN ugodila zahtevku za revizijo, pri čemer je upoštevajoč dejstvo, da je naročnik do roka za prejem ponudb prejel eno ponudbo, ki jo je 24. 10. 2025 ob 13. uri, kot je bil določen trenutek odpiranja ponudb (točka B.7 obvestila o naročilu male vrednosti), odprl (gl. zapisnik o odpiranju ponudb, kot je dostopen v sistemu e-JN), po poteku roka za prejem ponudb pa naročnik ne sme več spreminjati ali dopolnjevati dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila (prva poved iz drugega odstavka 67. člena ZJN-3), razveljavila postopek oddaje naročila male vrednosti v celoti.

Skladno z drugo povedjo iz tretjega odstavka 39. člena ZPVPJN daje Državna revizijska komisija naročniku napotke za pravilno izvedbo postopka v delu, ki je bil razveljavljen.

Če naročnik želi še vedno nabaviti predmet tega naročila male vrednosti in ker po poteku roka za prejem ponudb ne sme več spreminjati ali dopolnjevati dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila (prva poved iz drugega odstavka 67. člena ZJN-3), bo moral izvesti nov postopek javnega naročanja. Razveljavitev tega postopka naročila male vrednosti ne pomeni, da naročnik v morebitnem novem postopku oddaje javnega naročila ne bi smel oddati javnega naročila kot celoto. Če bi naročnik oddajal znova javno naročilo kot celoto, bo moral za ubranitev takšne odločitve biti sposoben utemeljiti razloge za tako odločitev.

S tem je utemeljena odločitev Državne revizijske komisije iz 1. točke izreka tega sklepa.

Vlagatelj je uveljavljal tudi povračilo stroškov postopka pravnega varstva, in sicer takse za predrevizijski in revizijski postopek, plačane v višini 2.000 eurov.

Če je zahtevek za revizijo utemeljen, mora naročnik v skladu s tretjim odstavkom 70. člena ZPVPJN iz lastnih sredstev vlagatelju povrniti potrebne stroške, nastale v predrevizijskem in revizijskem postopku, vključno s takso.

Državna revizijska komisija kot potrebne stroške vlagatelju priznava plačano takso, pri čemer pa je upoštevala, da je na podlagi zahtevka za revizijo sicer sprejela odločitev, ki je ugodna za vlagatelja, vendar je pri tem ugotovila le eno od obeh očitanih kršitev. Državna revizijska komisija je tako štela, da je vlagatelj z zahtevkom za revizijo uspel le polovično, zato je zato v tem deležu priznala povrnitev plačane takse. Državna revizijska komisija je tako vlagatelju kot potrebne priznala stroške v višini 1.000 eurov, ki mu jih mora naročnik povrniti v roku 15 dni od prejema tega sklepa, po izteku tega roka pa z zakonskimi zamudnimi obrestmi do plačila, višjo stroškovno zahtevo pa je zavrnila.

S tem je utemeljena odločitev Državne revizijske komisije iz 2. točke izreka tega sklepa.

Pravni pouk:

Zoper odločitev o zahtevku za revizijo ni dovoljen upravni spor.

Predsednik senata:
Igor Luzar, univ. dipl. prav.,
član Državne revizijske komisije

Vročiti (na portalu eRevizija):

- naročnik,
- vlagatelj,
- Republika Slovenija, Ministrstvo za javno upravo.

Vložiti:

- v spis zadeve, tu.